

14) DE DAG !

Prut moest nog op de valreep onder mijn nagels worden verwijderd, zag ik tot mijn grote schrik toen ik zenuwachtig stond te dralen totdat het tijd was om naar de feestelijke locatie te vertrekken. Ik had die ochtend, ter ontspanning, nog boerenkool staan oogsten uit de moestuin om bij het Limosaboetje te leggen en Hortensia en Hedera gesnoeid om mee te nemen.

Vandaar!

Toen mijn nagels ermee door konden en mijn boer zich in de juiste kleding had gehesen (Geen slobber broek met rafels graag!) reden wij (ik met knikkende knieën) vol goede zin richting De Poelboerderij waar mijn boekpresentatie plaats zou vinden. Wij naderden bijna Oost- Knollendam toen mijn boer plotseling vroeg: ‘Heb je de petitfourtjes mee?’

OW NO !!

VERGETEN!!

Voordat ik het wist waren we omgekeerd, holde mijn boerke de auto uit, griste de traktatie uit de koelkast en gingen we nogmaals op weg!

Als eerste kregen de wegwijsborden een mooie plek. Ondanks de stevige koude oosten wind stonden de borden stabiel. De hulptroepen kwamen ook net aanwaaien dus konden we samen de auto uitladen. Mijn boer die van alle markten thuis is installeerde op mijn verzoek als eerste de laptop zodat ik kon checken of de PowerPoint het deed. Sneller dan gedacht had hij dit voor elkaar. Mijn hartslag werd al iets rustiger. Hij mocht nu wel vertrekken en de taxi chauffeur uit gaan hangen om in die rol een aantal prominenten gasten op te halen. Altijd met humor en liefde verricht hij deze taken.(bewondering alom!)

In de tussentijd schoven wij nog wat met stoelen en installeerden we een verkooptafel met boeken plus promotiemateriaal. Ik verkoos een statafel als signeer tafel. Alle tafels werden bekleed met rood wit geruite tafelkleden en witte servetjes met rode hartjes. Mijn dochters ontfermde zich over het bloemschikken van de vaasjes. Allemaal teamwork waar ik BLIJ van werd en waarvan mijn hart rustiger ging kloppen.

Hoezee! De huisfotograaf was op tijd!

De geur van koffie kwam me al

tegemoet. De schalen met petitfourtjes -gedecoreerd met rode hartjes van marsepein- werden klaar gezet.

De genodigde gasten drupte heel prettig verdeeld binnen. Bij binnenkomst ving ik iedere gast op. Iedere keer als de deur opening was ik toch blij verrast!

WAT EEN OPKOMST !!

GEWELDIG!! Ik voelde me zó vereerd dat mijn hartslag toch weer steeg! Helemaal toen middelste dochter mij aantikte om te zeggen dat het tijd was om te gaan spreken!

Mijn lieve vriendin -die ongeveer van spreken, leuke toneelstukjes en playbackacts doen aan elkaar hangt- praatte op haar onovertroffen manier de heleboel aan elkaar. Warm mét een vleugje humor!

Het spannendste moment van de dag brak aan. Met een lachwekkende onderbreking van de kleinkindjes speechte ik -voor 't eerst in mijn leven aan zo'n groot publiek- erop los. Reikte vervolgens het boek uit aan onze sympathieke burgemeester met haar indrukwekkende ambtsketen. Zij sprak een mooi woord van dank en beloofde(waarschijnlijk) ná de zomervakantie een review te schrijven!! Háhá. Ik snap wel dat je als burgemeester, partner én moeder van kleine kinderen niet heel veel tijd overhoudt om te lezen.

‘Misschien kan uw secretaresse het boek alvast lezen en u bijvoorbeeld adviseren om dit boek als mantelzorg geschenk te promoten? Of als waardevol cadeau aan uw medewerkers te geven die bij het Wmo-loket werken?!

Het is maar een creatieve TIP van een self publisher!’

De boekverkoop ging (na een kleine influistering van oudste dochter aan

mijn lieve vriendin) spontaan van start en werd ik door mijn schoonzus -die alle regeltaken op zich had genomen voor deze dag- vriendelijk verzocht om bij mijn signeertafel aan te schuiven.

Nu al ? ECHT?

Er vormde zich al een rij! Lieve help!

Toen ik daar eenmaal op de barkruk zat en heerlijk mijn pen over al die boeken mocht laten dansen belandde ik in een signeer-flow!

Bij elk mens een persoonlijke noot. (vaag hoorde ik iemand zeggen: 'ze schrijft bijna een boek in een boek!') Het fladderde zomaar vanuit mijn hoofd in de pen. Vraag me niet na wat ik geschreven heb... Het gebeurde in een flow. Ik was erbij maar toch ook weer niet. DAT gevoel. Al weet ik me elke omhelzing van ieder mens met bijbehorende knuffel wel te herinneren!

Alle gasten proosten, praatte en aten wat. De sfeer was...
wacht even ik zoek dit op in mijn telefoon...

Mijn dochters hadden het zo verwoord: "zij voelden zich alle drie in een grote, hartverwarmende bubbel van mensen. Alleen maar goede en lieve mensen. Jong en oud. Het was echt voelbaar. Als bijzonder ervoeren zij het om met zoveel goede en lieve mensen in één ruimte te zijn. Er was gewoon heel veel liefde. Voor elkaar en bovenal voor jou! De boekpresentatie was hierdoor magisch."

Mooier kan ik het zelf niet
verwoorden! (Wij zijn duidelijk
gevoelsmensen! haha!)
Eenmaal thuis alle kaartjes en
lievigheidjes in alle rust bekeken.
Overweldigend!

Om 00.30 lagen mijn lief en ik nog
na te praten... wát een dag! Teveel
indrukken om rustig de nacht door
te komen. Ik nam het op de koop
toe.

07.10 de wekker. Gezellig mijn
kleinkind naar de opvang rijden.
Wat struinen in de tuin en alle
bloemen een mooi plekje geven in
huis. De laptop dicht gelaten.

Napraten met mijn vader en moeder, zus en jongste dochter. Met
oudste kleinkind boodschappen doen omdat hij dit zo gezellig vindt en
bij oma thuis laten zien hoe hij de letter 'u' kan schrijven.

Vóór 't avondeten een broodnodig tukkie.

Pfoe, wat was ik MOE!

Na het eten een douche... En ja! Alles begint te landen.

WAT EEN FEEST WAS HET!

BEDANKT allemaal voor het meeleven en meelezen!

Nieuwsgierig naar de -op dit moment- meest gestelde vraag aan mij?

Wordt vervolgd!(in weer een gewone korte versie)

Krant-ma

